

Отъ блискитѣ села се притекохъ на помощъ, но бѣше вече късно. Вечерята на мѣсто бѣлитѣ чисти кѣщици, виждахъ се изгорѣли купища. Полвината село изгорѣ.

Дотърча и Стойчо съ своя приятель Шеря. Но училището не намѣри. На неговото мѣсто се димеше полусѣборена пещъ. Стойчо се спрѣ като вкамененъ и нищо не продумваше. Съ изгорѣването на училището, изгорѣхъ и неговитѣ надѣжди.

А кждѣ е учителката? — попита той една бабичка.

Казватъ, отишла у попови

Стойчо се опжти къмъ поповата кѣща.

Тя се намираще на другия край на селото. Цѣлия дворъ бѣ не пѣленъ съ хора.

Тамъ бѣше и учителката.

Вий, учителко, ще ли ни оставите? — попита ѝ Стойчо, като приближи.

Нѣма нищо, не тъжи. Прѣзъ като направихъ ново училище пакъ ще дойдъ.

Е, па, какъ не, ще направихъ — съ недовѣрие забѣлѣжи Стойчо и заплака

Не плачи, Стойчо, другитѣ изгубихъ по-вече на тѣхъ изгорѣ всичко и сега сж бѣдни

Е, па че азъ не съмъ ли бѣденъ?

Отговори Стойчо и се смѣе съ другитѣ дѣца.

IV

На другия день, когато зализаше слънцето, учителката излизаше отъ селото. Тя бързаше за да пристигне на желѣзно пѣтната станция. Неѣ ѝ испровождахъ купъ ученици, между които бѣше и Стойчо.

Когато коньстѣ излѣзохъ отъ селото, дѣцата се спрѣхъ. Само Стойчо се не спираше. Той продължаваше да тича слѣдъ колата, до като тя се изгуби отъ прѣдъ очитѣ му. Уморенъ, той сѣднъ на трѣвата край пѣти. Дълго време отъ неговитѣ гър-